

BURÇAK BİNGÖL SOPHIE CALLE GÜL ILGAZ AYÇA TELGEREN

BİR ANLIK YOKLUK
A MOMENTARY ABSENCE
10.02 | 18.03.2023

KÜRATÖR | CURATOR
ELÂ ATAKAN

GALERIST

‘Bir Anlık Yokluk’, bir anda kayboluşun geriye bıraktığı his. Geri dönüp dönmemenin belirsizliğinde kaybolmanın, eksikliğin, olması gereken yerde olmayışın hikayesi. Az önce vardı, ama şimdide, bu anda yok. Boşlukta, varlığın sınırında açılan bir muğlak alan. Elle tutulamayan, göz ile görülemeyen, sadece kalpte hissedilen bir atış. Dört kadın sanatçının dört şiirsel anlatıyı ele aldığı, yokluğun evrilmesiyle bizi yüzleştiren bir anlam nehri.

‘Bir Anlık Yokluk’ sergisi, gerçeğin karşısında, bu beklenmedik yitirilerle nasıl mücadele ettiğimize işaret eden, yokluğun varlığını neye dönüştürdüğümüzü gösteren bir yanıt; bireysel ve dolayısıyla toplumsal bir anlatıya dayanır. Bu sergide yer alan tüm eserlerdeki yokluğun ana kaynağı, sanatçıların kendi hayat hikayelerinde eksilenlerin yerine koyulanlardan oluşmaktadır.

Julia Kristeva, *Yaşam Bir Anlatıdır* kitabında Arendt’ten alıntılararak anlatının insana özgü olmasına değinir: “Dünya üzerinde görünme ile yok olmanın dünyevi olayları oluşturduğu insana özgü bu yaşamın ana özelliği, daima sonunda bir öykü olarak anlatılabilecek biyografik olaylarla dolu olmasıdır; Aristoteles’in ‘bir anlamda bir tür *praxis* dediği *bios*’u [yaşam], salt *zoe*’den [hayat] ayırt eden budur.”¹ Yaşam ile hayatı ayırıştıran bu düşünce aynı zamanda sanat eserlerinin, sanatçıların hayat hikayelerinden yola çıkarak eserleri yaratmalarına ve sonunda da bu eserlerin sadece üretenin hayatından bir kesit değil, aynı zamanda bir tarihsel anlatıya ışık tuttuklarını gösterir. Sergide yer alan tüm eserler de, Ayça Telgeren’in köklerine dönük araştırması, Burçak Bingöl’ün yapıtıyla yaşadığı deneyimi, Sophie Calle’in terk edilişi, Gül Ilgaz’ın çocukluğunun geçtiği evin boşaltılması gibi sanatçıların kişisel anlatılarından yola çıkar. Tüm sanatçıların yaşadığı bu eksiklikler ve kayıplar, aynı zamanda dönemin ve bugünün politik anlatısının içerisinde, deneyimleyenlerle özdeşleşerek çoğalır.

Yokluk kavramı hayatı deneyimlemenin içinde taşıdığı bir olgudur. İnsan olmanın, yoklukla, eksikliklerle, kayıplarla nasıl başa çıktığı, zaman, sevgi ve yaşam karşısında verdiği belki de ilk mücadeledir. Nilüfer E. Güngörmüş, *Sanatçının Kendine Yolculuğu* isimli kitabında yokluk kavramının sanatsal üretimdeki yapıcı yönüne değinir. Ona göre, “yokluğu kuşatmak ve simgeleştirmek hem çaresizliği ifade eder, hem de çarenin ta kendisidir. [...] Eğer kişi kendi içinde olumsuzluğa yani yokluğa yer açabilirse, yokluğa tahammül edebilirse buradan yaratıcı bir çıkış mümkün olur. Çünkü yokluğun simgeleştirilmesi temsillerin ve simgeleştirmelerin yolunu açar.”²

Sergideki eserlere baktığımızda yokluğun farklı temsilleriyle karşılaşırız. Bunlardan ilki kökensel bir eksikliğe işaret eder. Ayça Telgeren’in Kafkas mitolojisinden esinlendiği *Düşgören* isimli eseri, yerde uzanmış uyuyan bir kadın bedenini anımsatır. Saçlarla sarmalanmış bu betondan beden, sanatçının aile köklerinin geldiği Kafkas Dağlarının bir izdüşümüdür. Telgeren, bu eserle, dağlarda yaşayan kültürlerle, unutulmuş veya aktarılamamış hikayelere ve dillere gönderme yaparken, aynı zamanda düşte kalmanın anlık yokluğunu da çağırıştırır. Ailedeki kültürün izi, aile içinde anlatılan hikayelere bir sis gibi sinmesine karşın, tanımsız ve belirsiz bırakılmıştır. Telgeren, *Kaf* adlı kağıt kesim eserinde, eksik bırakılmış hikayesine bir başka katman daha ekler. Aile albümündeki fotoğraflardan bildiği kadınların duruşlarını bu dağ manzarasının

‘A Momentary Absence’ is the feeling left behind by a sudden disappearance. It is the story of getting lost in the indeterminacy of a possible reappearance, of incompleteness, of things or people not existing where they should. Something existed a moment ago, but now, in this moment, it does not. An ambiguous space that opens up in the void, on the verge of presence. A beat felt only in the heart, intangible, invisible. A river of meaning where four women artists offer four poetic narratives, confronting us with the evolution of absence.

‘A Momentary Absence’ is an answer that points out how we cope with unexpected loss in the face of reality, that shows what we transform the substance of absence into. The exhibition is based on a personal, and as such, social narrative, and the primary source of the absence in all the works featured is constituted by what has replaced that which is lost in the personal histories of the artists.

In her book *Life is a Narrative*, Julia Kristeva touches on how narrative is particular to humans, quoting Arendt: “The chief characteristic of this specifically human life, whose appearance and disappearance constitute worldly events, is that it is itself always full of events which ultimately can be told as a story, establish a biography; it is of this life, bios as distinguished from mere zoe, that Aristotle said that it ‘somehow is a kind of praxis.’” This idea, which distinguishes life from living, also shows that artists create their works based on their life narratives, and that ultimately, these works not only constitute a cross-section of their creators’ lives, but also shed light on a historical narrative. All the works in the exhibition are based on the personal narratives of their respective artists, such as Ayça Telgeren’s inquiry regarding her history, Burçak Bingöl’s particular incident with her work, Sophie Calle’s experience of being left by her lover, and Gül Ilgaz’s vacating of the apartment where she has spent her childhood. All this absence and loss is identified by those who experience the works and multiplies inside the political narratives of its time and today.

The concept of absence is inherent to life. Coping with absence, deprivation, loss is perhaps the primary struggle of the human being in the face of time, love and life. In her book *Sanatçının Kendine Yolculuğu* (The Artist’s Journey Towards Herself), Nilüfer E. Güngörmüş touches on the constructive aspect of the concept of absence in artistic production. According to her, “enclosing and symbolizing absence both expresses desperation, and is the cure itself. [...] If the person can open space in herself for negativity, that is, if she can tolerate absence, this makes a creative outcome possible. Because the symbolization of absence opens the path to representations and symbolization.”²

The works in the exhibition present a variety of representations of absence. The first example points to an absence in an artist’s roots. Ayça Telgeren’s work titled *Dreamer*, inspired by Caucasian mythology, is reminiscent of the body of a woman lying on the floor, sleeping. This concrete body, wrapped up in hair, bears the profile of the Caucasian mountains, where the artist’s family history is rooted. Referring to the cultures living in these mountains, the stories and languages that have been forgotten or have not been handed down to the next generation, the artist also evokes the momentary absence inherent to sleep. Even though the traces of the culture in the

1 Hannah Arendt, *İnsanlık Durumu*, İletişim Yayınları, 2013, s.155. Alıntılanan: Julia Kristeva, *Yaşam Bir Anlatıdır*, İletişim Yayınları, 2018, s. 14.

2 Nilüfer E. Güngörmüş, *Sanatçının Kendine Yolculuğu*, Metis Yayınları, 2022, s. 26, 32.

1 Hannah Arendt, *İnsanlık Durumu*, İletişim, 2013, p. 155. Quoted in: Julia Kristeva, *Yaşam Bir Anlatıdır*, İletişim Publishing, 2018, p. 14.

2 Nilüfer E. Güngörmüş, *Sanatçının Kendine Yolculuğu*, Metis Publishing, 2022, p. 26, 32.

içine gizler. Bu eserdeki kadınlar, Kaf Dağı gibi ulaşılması mümkün olmayan, sanatçıya aktarılamayan bu kültürü ve annelik olgusunu iç içe geçerek temsil ederler. Telgeren, bu eserdeki kadınların el duruşlarını yeniden var ederek, geçmişte uzak düşmüş olanları yakınlaştırır, birbirlerinin himayesinde kalanları ayırıştırır. Sanatçının sergide yer alan *Soy Aynası* isimli eseri, annelik olgusunun kendi bedeni vastasıyla sorgulamasından yola çıkar. *Soy Aynası*, sanatçıya göre bir şifa tasıdır. Kurnanın ortasındaki kabarıklık, içinde bebek taşımayan, ama suya anlatılacak, anlattıkça iyileşecek ve iyileştirecek çok hikayesi olan bir gebe karnı tasvir eder. Bir nevi eksik bırakılmış, hiç olmamış ve ancak varlığının kavranmasından sonra yokluğu anlaşılmış kökensel tarihini yeniden icat eder, onarır ve yerine yepyeni bir anlatı dokur.

Burçak Bingöl’ün eserlerinin temelinde, seramik pratiğinin alışlagelmış olan kursuz, çatlaksız, pürüzsüz olma idealinin tersten bir okuması yatar. Bingöl, kendi anlatımıyla, eserlerini tam da kırıldıkları yerden sırlar. Bu sergide yer alan *Parçaları Çoğalır* serisinden işler, eşzamanlı gerçekleşmiş tek bir anlatının parçalarıdır ve sergi mekânına yayılırlar. 2016 yılında sanatçının eseri üretim esnasında fırında bir anda patlar ve yok olur. Aynı gün içerisinde hayatının geçtiği Ankara’nın merkezinde meydana gelen bir patlamanın haberini alır. Bu üzücü eşzamanlılık, bir anda yokluğun kuvvetini sorgulamasını sağlar. Bu sergi için yeniden bir araya gelen ve ilk defa yüzüne çıkan kırıklar, yokluğun başka bir yüzüne işaret ederek, yıkımdan sonra gelen yaratımın kapısını aralar. Sanatçı, dağılan parçaları incelikle çiçeklendirir ve sırlar. Bu kırılan çiçekler duvarlardan çıkar, sergi alanını bir bahçeye dönüştürerek dağılır. Bir yandan baharda tohumların etrafa saçılmasını anımsatırken, kaybolduğu yerden filizlenme hissini de çağırıştırır. Burçak Bingöl’ün *Varsayılan Anlar* adlı fotoğraf serisi, sırlanmış kırık seramiklerden oluşan *Parçaları Çoğalır* eserinin devamı olma niteliğini taşır. Bingöl, bu süreçte yaşadığı küçük ve büyük felaketler karşısında, eserin dağılışı gibi kendi bedenin de ne denli kırılan olduğunu fark eder. Aynı şekilde, seramiklerini sırlar gibi, o da çıplak teninin üzerine incecik ipekten, çiçek baskılı bir koruyucu tulum giyer. Bu tulum, insanın bedeninin narınlığına işaret ederken, öte yandan zamanın ve hayatın karşısında korunaklı olmadığımızı kabullendiğimizde, nasıl daha kuvvetli olduğumuzu anlatır.

Gül Ilgaz’ın eserlerinde yokluk çoğunlukla zamanla ilintili bir mekânı temsil eder. *Fırtına* videosunda, sanatçı aynı gün içerisinde, bir ağacın rüzgâr ile savrulması, durulması, günün batması ve karanlığın çökmesiyle evin içinin aydınlanması gibi bir döngüyü gözler önüne serer. Karanlıkta, Ilgaz’ın penceresi aynalaşır. Sanatçı eserlerinde değindiği pencere saydamlığıyla anlaşılması zor bir sınırı, ölüm ile doğum arasında kalmışlığı simgeler. Bu muğlaklık hissi, *Sisli Görüş* isimli fotoğraf serisinde ise görünen ile görünmeyeni sorgulayarak yer alır. Ilgaz, *Geriye Kalanlar* isimli ses yerleştirmesini, ailesi ile yıllarının geçtiği evin boşaltılması sırasında planlamadan kaydetmiştir. Sanatçının sesi, boş bir odada, geçmişi az önce yaşanmışçasına, tekrarı mümkün olmayan anılarla yankılanır. Anlatımı ilerledikçe, sesinin tonu değişir, taşıdığı hüznün geride kalır, neşelenir. Boş oda sesinin titreşimleriyle dolar. O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır. *Fırtına* videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur. Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır. *Zarîf Acı* isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir. Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder. Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar. Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar. Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur. Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur. Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez. Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır. Bu hissiyatın titişimleriyle dolar. O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır. *Fırtına* videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Bu üç ay boyunca, yaşadıklarını fotoğraflar, sevgilisine hitaben küçük notlar yazar ve onunla kavuşacağı güne doğru geriye sayar.

Bu yolculuk ve geri sayım, eserin *Acıdan Önce* kısmını oluşturur.

Acı anı, arzulanın gelmeyişi, yokluğudur.

Beklenen kişi anlaştıkları gün, otel odasına gelmez.

Sanatçı yokluğun acısıyla baş başa kalır.

Bu hissiyatın titişimleriyle dolar.

O anın gerçekliğini yansıtarak, kayıp giden ve artık geri gelmeyecek zamanın yerini, şimdinin içine bırakır.

Fırtına videosunda havanın dönüşümü, görünenin dışarıdan içeriye doğru yönelmesi, ses entalasyonunda geçmişin derinliklerine doğru ilerledikçe sesin iyileşmesini çağırıştırır.

Yokluk kavramı, Sophie Calle’in eserlerinin kalbinde yer verdiği bir konudur.

Ayrılışlarını, sevdiklerinin kayıplarını kendine özgü anlatım diliyle sıklıkla eserlerine taşır.

Zarîf Acı isimli serisinde, Calle terk edilmesinden kaynaklanan bir aşk acısına değinir.

Ona göre yaşadığı basit bir ayrılıktır ama hayatında hiç bu kadar acı çekmediğini ifade eder.

Bu anlatı, Calle’in 1984’te Dış İşleri Bakanlığı’nın bursuyla üç aylığına Japonya’ya gitme yolculuğuyla başlar.

Ayça Telgeren, 'Kaf', 2023, asitsiz kağıt, ebru kağıdı, elle kesim, toz allık, göz farı, 151 x 306 cm (çerçeveli)
 Ayça Telgeren, 'Qaf', 2023, hand-cut acid free paper, marbling paper, powder blusher, eyeshadow, 151 x 306 cm (framed)
 Burçak Bingöl, 'Parçaları Çoğalır I', 2016-2023, sırlı seramik, metal, değişken ölçüler
 Burçak Bingöl, 'Flawless Flow I', 2016-2023, glazed ceramics, metal, various dimensions

Gül Ilgaz, 'Fırtına', 2022, video, 3'36", ed. 1/3 + 1 AP
 Gül Ilgaz, 'Storm', 2022, video, 3'36", edition of 1/3 + 1 AP

Gül Ilgaz, 'Sisli Görüş', 2015, fine art baskı, 40 x 60 cm, ed. 1/3 + 1 AP
 Gül Ilgaz, 'Foggy Vision', 2015, fine art print, 40 x 60 cm, edition of 1/3 + 1 AP
 Gül Ilgaz, 'Sisli Görüş', 2015, fine art baskı, 40 x 60 cm, ed. 1/3 + 1 AP
 Gül Ilgaz, 'Foggy Vision', 2015, fine art print, 40 x 60 cm, edition of 1/3 + 1 AP
 Gül Ilgaz, 'Sisli Görüş', 2015, fine art baskı, 40 x 60 cm, ed. 1/3 + 1 AP
 Gül Ilgaz, 'Foggy Vision', 2015, fine art print, 40 x 60 cm, edition of 1/3 + 1 AP

Sophie Calle, 'Zarif Açı, 14 Gün Önce', 1984-2003. İki renkli fotoğraf, iki nakış işleme, keten, alüminyum, çerçeve, 48 x 60 cm (fotoğraflar, her biri), 120 x 60 cm (metinler, her biri), 191,7 x 139 cm (toplam), ed. 2/3 + 1 AP

Sophie Calle, 'Exquisite Pain, 14 Days Ago', 1984-2003. Two colour photographs, two embroideries, flax, aluminium, frames, 48 x 60 cm (photographs, each), 120 x 60 cm (texts, each), 191,7 x 139 cm (total), edition of 2/3 + 1 AP

Sophie Calle, 'Zarif Açı, 65 Gün Önce', 1984-2003. İki renkli fotoğraf, iki nakış işleme, keten, alüminyum, çerçeve, 48 x 60 cm (fotoğraflar, her biri), 120 x 60 cm (metinler, her biri), 191,7 x 139 cm (toplam), ed. 2/3 + 1 AP

Sophie Calle, 'Exquisite Pain, 65 Days Ago', 1984-2003. Two colour photographs, two embroideries, flax, aluminium, frames, 48 x 60 cm (photographs, each), 120 x 60 cm (texts, each), 191,7 x 139 cm (total), edition of 2/3 + 1 AP

Sophie Calle, 'Zarif Açı, 96 Gün Önce', 1984-2003. İki renkli fotoğraf, iki nakış işleme, keten, alüminyum, çerçeve, 48 x 60 cm (fotoğraflar, her biri), 120 x 60 cm (metinler, her biri), 191,7 x 139 cm (toplam), ed. 2/3 + 1 AP

Sophie Calle, 'Exquisite Pain, 96 Days Ago', 1984-2003. Two colour photographs, two embroideries, flax, aluminium, frames, 48 x 60 cm (photographs, each), 120 x 60 cm (texts, each), 191,7 x 139 cm (total), edition of 2/3 + 1 AP

Burçak Bingöl, 'Varsayılan Anılar IV', 2016-2023. Hahnemühle kağıt üzerine arşivsel pigment baskı, 30 x 42 cm, ed. 1/3 + 2 AP

Burçak Bingöl, 'Postulated Sequences IV', 2016-2023. Archival pigment print on Hahnemühle paper, 30 x 42 cm, edition of 1/3 + 2 AP

Burçak Bingöl, 'Varsayılan Anılar III', 2016-2023. Hahnemühle kağıt üzerine arşivsel pigment baskı, 30 x 30 cm, ed. 1/3 + 2 AP

Burçak Bingöl, 'Postulated Sequences III', 2016-2023. Archival pigment print on Hahnemühle paper, 30 x 30 cm, edition of 1/3 + 2 AP

Burçak Bingöl, 'Varsayılan Anılar II', 2016-2023. Hahnemühle kağıt üzerine arşivsel pigment baskı, 60 x 38 cm, ed. 1/3 + 2 AP

Burçak Bingöl, 'Postulated Sequences II', 2016-2023. Archival pigment print on Hahnemühle paper, 60 x 38 cm, edition of 1/3 + 2 AP

Ayça Telgeren, 'Soy Ayna', 2023, beton, pirinç, su, 28 x 52,5 x 52,5 cm, ed. 1/5 + 2 AP

Ayça Telgeren, 'Flesh Mirror', 2023, concrete, brass, water, 28 x 52,5 x 52,5 cm, edition of 1/5 + 2 AP

Burçak Bingöl (d.1976, Görele) Hacettepe Üniversitesi'nde doktora düzeyindeki güzel sanatlar eğitimini 2008'de, Ankara Devlet Konservatuvarı'nda müzik eğitimini 1985-91 yılları arasında, New School New York'ta Fotoğraf programını 2009'da tamamladı.

Tate St Ives da dahil olmak üzere New York, Ankara, İstanbul ve Berlin'de toplam dokuz kişisel sergisi oldu. Aralarında 15. İstanbul Bienali'nin de olduğu pek çok karma sergide yer aldı. Küratör olarak Ankara ve İstanbul'da dört sergi düzenledi. Porthmeor Studios - Cornwall, IASPIS- Stockholm, Cite des Arts- Paris, Hunter College-New York ve Gate 27- Ayvalık'ta sanatçı konuk programlarına katıldı. Yapıtları Metropolitan Müzesi, New York; 21C Museum, Kentucy; Salsali Private Museum, Dubai; Baksı Müzesi, Bayburt; MOCAK Çağdaş Sanatlar Müzesi Krakow, Polonya gibi kamusal koleksiyonların yanında Türkiye, Avrupa, Amerika, Orta ve Uzak Doğu'daki özel koleksiyonlarda yer almaktadır. İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Sophie Calle (d. 1953, Paris), 1970'lerin sonlarından bu yana dünya çapında çok sayıda sergi açmış olan Fransız sanatçıdır. Kavramsal sanatçı, fotoğrafçı, film yönetmeni ve hatta dedektif olarak çeşitli rollerde karşımıza çıkan Calle, farklı anlatım öğeleriyle ve görüntüleri metinle birleştirmesiyle ayrıışan bir pratik geliştirmiştir. Calle'in projelerinin her biri, mahrem ve kamusal, gerçeklik ve kurmaca, sanat ve yaşam arasındaki sınırları bulanıklaştırdığı, engin bir referanslar ve yansımalar külliyyatının birer bölümü olarak görülebilir. Eserleri kendisine ve başkalarına ait gerçekliğin üzerindeki örtüyü adım adım kaldırırken, bu gerçekliğin bir bölümünü kontrollü biçimde şansa bırakır. Sophie Calle, Fransa'nın Malakoff beldesinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gül Ilgaz (d. 1962, İstanbul) Paris'te geçirdiği 1981 yılında Paris'in sanat ortamından derinden etkilendi. Académie des Beaux-Arts'ın atölyelerini ziyaret etti, Académie de la Grande Chaumière'deki derslere katıldı. Türkiye'ye döndükten sonra, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nin sınavına girdi ve sınavı derece ile kazanarak sanat eğitimini Resim Bölümü'nde tamamladı. Üniversite'de okurken önce Mehmet Gülerüz'ün ardından Şükrü Aysan'ın atölyelerine katıldı. 1992'de Bard College'ın Yazı ve Düşünce programına, 2004'de ise Banff Center sanatçı programına katıldı. 50. Venedik Bienali'nde Türkiye Pavyonu'nda eserleri sergilendi. Ilgaz; İspanya, Fransa, Kanada, ABD, Belçika, Makedonya, Bulgaristan, Çin, Kore, Slovenya, Hollanda ve İngiltere gibi ülkelerde birçok uluslararası sergiye katıldı.Fotoğraf çalışmaları son kişisel sergisi olan Kırılma Noktası, 2021 yılında Milli Reasürans Sanat Galerisi'nde sergilendi.

Ayça Telgeren (d. 1975, Gölcük) duygular, potansiyeller, arada kalmışlıklar, tam tanımlanamayan ama herkesin sezgisel olarak bildiği, histe ortaklaştığı şeylere odaklanır. Kişisel olandan yani kendi arkeolojisinden yola çıkarak ortak hafızanın havuzuna ulaşmaya çalışan sanatçı, bu süreçte kendini bir inşacı veya gözlemciden daha çok bir kaşif olarak adlandırır. Tabii bir anlatım aracı olarak benimsediği kağıt işleri ile bilinen sanatçının çalışmaları, zaman içinde, gerektirdiği malzeme ve teknikle şekillenerek metal, gaz beton, beton döküm heykellere, videolara ve pentüre dönüşerek bir çeşitlilik gösterir.

Telgeren, lisans ve yüksek lisansını Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamladı. Yurtiçi ve yurtdışı birçok sergiye katılan sanatçı, 2017 yılından bu yana HAH sanatçı kolektifinin de bir parçasıdır. Yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

Burçak Bingöl (b. 1976, Görele) completed her art education at PhD level in the Fine Arts Faculty at Hacettepe University, Ankara. She also completed programs on Music at Ankara State Conservatory between 1985-91 and on Photography at New School, New York in 2009.

She realized nine solo exhibitions in New York, Ankara, Istanbul, Berlin, and recently at Tate St Ives. She was part of many group exhibitions in Turkey and abroad, including the 15th Istanbul Biennial, A Good Neighbour. As a curator, she organized four exhibitions in Ankara and Istanbul. She participated in various artist residency programs such as Porthmeor Studios, Cornwall; IASPIS, Stockholm; Cité des Artes, Paris; Hunter College, New York and Gate 27, Ayvalık. Her works are in many public and private collections in the US, Europe, the Middle and Far East including the Metropolitan Museum of Art, New York; 21C Museum, Kentucky; Salsali Private Museum, Dubai; Baksı Museum, Bayburt; MOCAK Museum of Contemporary Art, Krakow. She currently lives and works in İstanbul.

Sophie Calle (b. 1953, Paris) is a French artist who has exhibited extensively throughout the world since the late 1970s. Variously described as a conceptual artist, a photographer, a movie director, and even a detective, she has developed a practice that is instantly recognizable for its distinct narra-tive elements and frequent combination of images with text. Each of her projects can be seen as a chapter in a vast overall volume of references and echoes, in which Calle often blurs the boundaries between the intimate and the public, reality and fiction, art and life. Her work methodically orches-trates an unveiling of reality—her own and that of others—while allocating a controlled part of this reality to chance. Sophie Calle lives and works in Malakoff, France.

Gül Ilgaz (b. 1962, Istanbul) lived a year in Paris in 1981 where she was deeply influenced by the artistic atmosphere. She visited the Académie des Beaux-Arts as well as attended courses at the Académie de la Grande Chaumière. Upon returning Turkey, Ilgaz studied Painting at the Mimar Sinan University of Fine Arts. Whilst studying, she has worked at the studios of Mehmet Gülerüz and Şükrü Aysan. She has attended the Writing and Thinking programme at Bard College in 1992 and the artist programme at Banff Centre in 2004. Her works have been exhibited as part of the Turkish Pavilion at the 50th Venice Biennale. Ilgaz has participated in many international exhibitions including Spain, France, Canada, USA, Belgium, Macedonia, Bulgaria, China, Korea, Slovenia, Holland and the UK. The artists most recent solo exhibition 'Breaking Point' took place at the Milli Reassürans Art Gallery in 2021.

Ayça Telgeren (b. 1975, Gölcük) focuses on sentiments, potentials, in between and the emotions that is intuitively known and collectively felt, yet cannot be defined. The artist – starting with what is personal to her, her own archeology – tries to reach a pool of collective memory. Within the process, she defines herself more as an explorer rather than a constructor or an observer. The artist is widely known for her hand-cut works that she adopts as a natural form of expression. However Telgeren's works demonstrate wide variety of materials and techniques that shape according to the needs of her current subject matter, ranging from metal, gas concrete, concrete sculptures, to video and peinture.

Telgeren completed her BA and MA in Painting at Mimar Sinan Faculty of Fine Arts. Having participated in numerous exhibitions nationally and internationally, she has also been a part of HAH artist collective since 2017.The artist currently lives and works in Istanbul.

Yayınlayan Published by **GALERIST** Meşrutiyet Cad. 67/1 Tepebaşı İstanbul galerist.com.tr Metin Text **Elâ Atakan** Grafik Tasarım Graphic Design **Ulaş Uğur** Çeviri Translation **Murat Güneş** Fotoğraf Photography **Zeynep Firat** Sergi Ekibi Exhibition Team **Doris Benhalgüa Karako**, **Müge Çubukçu**, **Ecem Ümitli**, **Selin Akın**, **Yunus Aras**, **Berfu Adalı**, **Gökhan Kalkit** Baskı, Printed by **Saner Matbaacılık** Litrosyolu 2.Matbaacılık Sitesi 1883/4 Zeytinburnu, İstanbul T. (212) 674.1051 ©2023, 500 kopya copies Bu katalog Elâ Atakan'ın küratörlüğünde 10.02-18.03.2023 tarihleri arasında Galerist'te gerçekleştirilen, Burçak Bingöl, Sophie Calle, Gül Ilgaz ve Ayça Telgeren'in eserlerinin yer aldığı 'Bir Anlık Yokluk' isimli sergi nedeniyle yayınlanmıştır. This catalogue has been published on the occasion of the exhibition curated by Elâ Atakan with works by Burçak Bingöl, Sophie Calle, Gül Ilgaz and Ayça Telgeren titled 'A Momentary Absence' at Galerist between 10.02-18.03.2023. Tüm yayın hakları saklıdır. All rights reserved.